

MACSKAGALÉRIA

Macskáink az életünk részei. Szívünkhöz nőnek, felelősséggel gondozzuk őket. Mi, „macskások” szívesen mesélünk egymásnak „macska-barátaink” élettörténetéről, csínytevéseiről és szeretetre méltó gesztusairól. A macskák kedvelése nagy baráti közösséget teremt különböző világlátású és temperamentumú emberek között. Szerkesztőségünk tagjait és barátainkat kértük, meséljenek a macskáikról, akik mind igazi egyéniségek.

BENDŐKE

BENDŐKE – BENCI –, az éneklő hangú exkandúr

Egyszer volt, hol nem volt, három évvel ezelőtt Zsuzsi lányom azzal állt elém, hogy „mégiscsak szégyen, hogy kertés házban lakunk, és még egy macskánk sincs, csak gyíkok szaladgálnak a kertben!” Így aztán kaptunk barátainktól egy ugrabugra, fekete, falusi macskakölyköt, Sziszit. Romantikusan úgy döntöttünk, nem ivartalanítjuk az első alom előtt, hadd élhesse át legalább egyszer az anyaságot. Így alig háromnegyed éves korában sorakoztak is a kertünkben az udvarlónak álcázott erőszaktevők, és végül az első két „befutótól” született négy kölyke. Zsuzsi nagy állatbarát, végigkísérte a teraszunkon zajló hatórás szülést. Az újszülöttek apáit egyértelműen lehetett azonosítani a külső jegyek alapján: két fehér kölyök származott környékünk rettegett vezérhímjétől, egy nagy, fehér török-angóra hímtől, két szürke kölyök pedig egy vörös kandúrtól született. Az alomból később kettőt elajándékoztunk, ketten pedig nálunk nőttek föl. Az elsőként világra jött fehér, hím kölyök volt Bendőke. Ő szeretett a legjobban enni, és ő volt a leglustább. Később a Benci becenévre hallgatott inkább, azóta is így hívjuk. Nagyon érzékeny, minden váratlan hangra megriad. Leglényegesebb ismertetőjele: egyik szeme sárga, vagyis rendes macskaszem, a másik viszont égszínkék, és ez a szeme a fényt nem veri vissza, hanem vörösen elnyeli (mint a mi szemünk vakufényben). Hosszú, angóra típusú, finom szőre néha jelentős akadály, mert pl. időnként lekakálja a hátsó combjait, és persze nehéz tisztán tartania magát, de azért igyekszik. Nappal szabadon kint kószál, éjszákára behívom a zárt teraszunkra aludni. Nyár folyamán rövidebb lesz a szőre, elveszíti téli, Ferenc Józsefre emlékeztető pofaszakállát. Ha nem ivartalanítatjuk, akkor kétségtelenül a vezérhím apja nyomdokaiba lépett volna. Így azonban egy kedves, éneklő hangú, lusta és ragaszkodó cica lett, aki harcias szellemét csak húga, Vadócka kergetésében éli ki. Persze a gyíkok és a madarak sincsenek biztonságban tőle, de ezt megbocsátjuk neki, mert Benci „beénekelte” magát a szívünkbe.

Kölnei Lívia

LULU ÉS GAZSI

LULU ÉS GAZSI, a primadonna és a gavallér

A képen Lulu és Gazsi, a két vörös cicánk látható. Mindketten kalandos úton lettek bentlakók nálunk. Lulu, aki született primadonna, egy ismerősüknél volt kiscica, és azt tanulta az anyukájától, hogy az emberek kizárólag arra valók, hogy ennivalót adjanak, amúgy jobb őket kerülni. Nem is beszélve a többi macskáról! Így a velünk töltött jó pár év ellenére Lulu a mai napig nem szereti, ha valaki simogatja. A kézkerülési szabály alól vannak kivételek: ha a tányérban épp nem olyan ennivaló van, amit kíván, akkor megkeres valakit, és addig udvarol, amíg a megfelelő étel előkerül. Télen is hagyja magát simogatni. A hűvösebb idő beköszöntevel felköltözik a radiátorra, és amíg ott van – nagyjából októbertől májusig – bárki, bármennyit piszkálhatja, feltéve, ha eközben nem emelkedik el a fűtőtestről... Ezt persze az egész család kihasználja, begyűjtjük tőle a nyárra esedékes simizó adagunkat is. Gazsi, aki a képen fekszik, fiatal kandúr. Pár évvel ezelőtt, egy szép nyári estén besétált a kapunkon, körülnézett, konzultált a nálunk élő többi cicával, ellenőrizte a vacsora minőségét, majd elsétált. Másnap este ismét megjelent vacsorázni. Harmadnapra eldöntötte, hogy megfelelünk az igényeinek, így hozzánk költözött. Egyik gyerekem azóta is az ő elválaszthatatlan barátja. Gazsi annak ellenére, hogy kiválasztott minket, szabad szellem maradt. Megvannak a maga titkos útjai, külön haveri köre. Így fordul elő, hogy a szabadban felejtett macskavacsora mellett néha spontán buli alakul ki, és valahogy ennek mindig Gazsi a központja.

Scheffer Krisztina

LUCIFER

LUCIFER, aki rokkant cicaként még jobban szeretett

Lucifer volt az első cicám. Nem kezdődött könnyen az élete. Barátoméék garázsában született. Testvérei közül ő volt az utolsó, akit örökbe fogadtak, de sajnos két héten belül vissza is vitték, mert a család kutyája folyton vacsorának nézte a kis cicát. Én ezt követően találkoztam vele, amikor egy hetet náluk töltöttem. Teljesen beleszerettem, így amikor hazautaztam, már ő is jött velem. Emlékszem, még elfért a zsebemben. Játékos vadász természetét nagykoráig megőrizte. Bár ivartalanítva volt, mégis ő lett a környék ura. Egyszer még egy élő feketegót is behozott az etetőtájjába, majd diadalittasan várta az elismerést. Kalandozó természete miatt sajnos olyan helyekre is elkóborolt, ahova nem lett volna szabad. Egyik délután vérző felsőtesttel jött haza. Mi azt hittük, hogy egy kutya támadta meg, és rögtön bevittük a sokkot kapott cicánkat az állatkórházba. Ott rögtön megállapították, hogy nem kutya támadta meg, hanem valaki éles fegyverrel meglötte. A golyó a vállán ment be, és a nyakán jött ki. Szerencsére meg tudták menteni. Mivel a golyó szilánkosra roncsolta az összes csontot a vállában, így fémmel pótolták a csontokat, emiatt viszont csak mereven tudta mozgatni az első lábát. Ezután már csak pórázon vittük ki a kertbe, nehogy felakadjon valahová a lába miatt. Hamar alkalmazkodott az új körülményekhez, és ezután sokkal jobban igényelte a társaságunkat, mint előtte. Édesanyám mindig azt mondta, hogy ő a harmadik gyereke, és tényleg teljes értékű családtag volt. Kalandos életének egy daganat vetett véget, de mi sosem felejtjük a mi kis ördögfajzatunkat.

Balassa Nikoletta

MICI

MICI, aki mellett nem tudtam elmenni

Akkoriban, amikor Mici nevű cicámat megtaláltam, és ő engem, hosszú őrlődésen mentem keresztül. Ugyanis régóta szerettem volna háziállatot, de tudtam, milyen nagy felelősséggel jár. Sokat bizonytalankodtam, mígnem hazafelé menet megláttam a Móricz Zsigmond körtéren egy fekete szőrgombolyagot, amint a száguldó autók alatt átrohan. A néhány hetes kiscica rémülten hasalt a túlparti járdán, amikor odaléptem hozzá. Felvettem, reszketett a kis teste, és hosszasan miáskolt. Mit kezdjek én most veled? – gondoltam, aztán úgy döntöttem, hazaviszem és megetetem. Nem volt szívem otthagyni. Szegényke nagyon kis csúnya volt az első hetekben, sokszor teljesen összetapadt szemecskével ébredt, és megfázva kuporgott a párnáján. Nem adtam fel, mert úgy éreztem, nekünk dolgunk van egymással, így azt a döntést hoztam, hogy megtartom. Nagyon vicces dolgai voltak már a kezdetekkor is, minden játék volt számára, a túrabakancs fűzője, a leejtett pisztáciahéj, de szívesen szállt be a nagymosásba is, és kis mancsaival fűgén körbe-körbe tapogatva ellenőrizte a centrifugálást. A pici cica gyorsan cseperedett, és igazi bátor fiúmacskává érett. Okos cica, egészen korán megtanulta például, hogyan kell a zárt ajtókat kinyitni. Sokat beszéltem hozzá, így nem meglepő, hogy a cicám különféle egyedi hangjelzéssel kommunikál velem. Tudom, mikor nyugós vagy éppen érdeklődő, vagy milyen is az, amikor nagyon szeretne elérni valamit. Heves, kissé agresszív természetű, de ugyanakkor nagyon ragaszkodó is. Sokszor jár a gondolataimban akkor is, ha éppen nincs velem.

MACSKAFŐVÁROS

A törökök példaértékű szeretettel viselik gondját az állatoknak. Isztambulban az emberek többségének nincs saját macskája vagy kutyája, viszont a köztereken élő kóbor állatokat etetik, és gondoskodnak róluk. Az oda látogató turistát így az a meglepő és kellemes élmény fogadja, hogy mindenhol macskákat lát: tereken, utcákon, parkokban, a tengerparton. És tovább: kávézók székein, kis sikátorok éttermei és teázói között, kisboltok teraszain. Kapu- és kertaljakban heverésznek békésen, előttük kis tál víz és macskaeledel. Ha lenne a macskáknak fővárosa, biztosan Isztambul lenne az.

Fábián Attila

Egy állat tartása felelősséggel jár. Az élete a mi kezünkben van: ha a szívünkbe és az életünkbe fogadjuk, akkor vállaljuk, hogy gondoskodunk róla élete végéig. Néha nagyon fárasztó, alkalomadtán bosszantó, de a végén mégiscsak kárpótol a tőle kapott önzetlen szeretet.

Juhász Gabriella

A képek a szerzők saját fotói.

OLVASSA A KÉPMÁS DIGITÁLIS VÁLTOZATÁT!

Nem kell tárolni, virtuális könyvespolcán bármikor elérni

Ajándékba is vásárolható

Kiadványát több eszközön is elérheti

Pár kattintással azonnal olvasható, előfizethető

WWW.DIGITALSTAND.HU/KÉPMÁS

Fedezze fel Európa legszebb városait vonattal!

Megfizethető áron, kényelmesen, egyenesen a városközpontba érkezhetsz.

UTAZZON VELÜNK!

www.mavcsoport.hu

MÁVDIREKT telefonszám külföldről, belföldről egységesen: +36 (1) 3 49 49 49 (00:00-24:00 óráig hívható szám) E-MAIL: információkérés info@mav-start.hu • jegy-, különvonat-, Diák-Charter-, csoportos utazások ertekeites@mav-start.hu